

πανήλθε περί τὸ ὄνομα τοῦ περιηγητοῦ καὶ τὸ θάμβος μου κατηνύαζετο· ἡ κυανὴ λίμνη, μετὰ τὰς κυκλοειδεῖς ἀναταράξεις τὰς προξενηθείσας αὐτῇ ὑπὸ καταρριφθείσης πέτρας, ἐπανελάμβανε τὴν ἱερὰν αὐτῆς γαλήνην. Ὅτε προχθές, ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Μη. Χάνεσαι» τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ποταγοῦ μοι παρέστη ἐξαίφνης ὡς ἡ γιγαντιαία καὶ εἰρων ἐνσάρκωσις τῆς γνωστῆς ἐκπληξέως μου· εἰρων λέγω, διότι ὁ κ. Διευθυντὴς τὸ ἐφόρτωσε εἰς τὴν ράχιν μου· καὶ λέγω τὸ ἐφόρτωσε, διότι, Θεέ μου! εἶνε τόσο μὲγα, καὶ εἶμαι τόσο μικρός! Οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ πτωχὴ λίμνη ἐπὶ τῶν γαλανῶν τῆς νῶτων ἀνεδέχθη τόσο ταραχώδη καὶ βαρεῖαν σχεδὶαν πλήρη σχεδίων, οἷα τὰ σχέδια τοῦ κ. Ποταγοῦ, τὰ μεγάλα καὶ ἀτρομήτως ἐκτελεσθέντα.

Λοιπὸν τὸ νεωστὶ ἐκδοθὲν αὐτὸ βιβλίον ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων 708 εἰς μέγα σχῆμα καὶ ἀρκετὰ αξιοσημείωτον βάρος· μόνον τὰ λεξικά δύνανται ν' ἀμιλληθῶσι πρὸς αὐτὸ κατὰ τὸν ὄγκον καὶ αἱ γνωσταὶ ἐποποιίαι δαφνοστεροῦς ποιητοῦ. Ἀλλ' ὅταν μάθῃτε ὅτι τὸ νεωστὶ ἐκδοθὲν αὐτὸ βιβλίον εἶνε ὁ πρῶτος μόνον τόμος τοῦ ὅλου ἔργου, καὶ ὅταν προσέτι σὰς διαδεδαιώσω ὅτι ὁ πρῶτος οὗτος τόμος, ὡς καὶ ὁ τίτλος τοῦ ὑποδεικνύσι— **Περίληψις Περιηγήσεων Ποταγοῦ**— εἶνε ἡ σύνοψις μόνον τῶν πολυετῶν του κινδύνων, γενομένη ἴνα, κατὰ τὸν συγγραφέα, διευκολυνθῇ καὶ εὐπρόσιτος καταστῇ ἡ δημοσίευσίς των, θέλετε πεισθῇ ὅτι καὶ λεξικά καὶ ἐποποιίαι ὠχρῶσι καὶ ἡττημέναι παρέρχονται.

Καὶ οὐδόλως παράδοξον· τὸ σύγγραμμα τοῦ ἀνδρὸς δὲν δύναται ἢ νὰ ἔχῃ πρὸς τοὺς ἄλλους γραπτοὺς συναδέλφους τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν καὶ τὸ ἄγραφον αὐτοῦ ἔργον, παραβαλλόμενον πρὸς τὰς πράξεις τῆς πλειοψηφίας τῶν θνητῶν συναδέλφων του, ἀναλογίαν γιγάντων πρὸς λιλιπουθείους, ἐλέφαντος πρὸς ποντικούς. Ταξιδίδιον περιλαμβάνον ἐπὶ δεκαπέντε ὅλα ἔτη διάβασιν ὁλοκλήρου τῆς Ἀσίας κατὰ τὰς εὐρυτέρας τῆς ἡπείρου διαστάσεις, διάβασιν Συρίας, Μεσοποταμίας, Περσίας, Ἀφγανιστάν, χανάτων τῆς μέσης Ἀσίας μετὰ τῶν Ἰμαλαίων, καὶ διὰ τῆς Τοβαϊκῆς ἐρήμου, τῆς σινικῆς Ταταρίας καὶ τῆς Μογγολίας κατάληξιν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Σιβηρίαν· καὶ εἰτα ἐκδρομὴ εἰς τὰ ἐσώτερα τῆς Ἀφρικῆς πρὸς τὰς χώρας τοῦ Ἰσημερινοῦ πολὺ πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ κατέληξεν ἐπιφανὴς πρὸ αὐτοῦ ἐξερευνητής— ταξιδίδιον τοιοῦτο βεβαίως δὲν δύναται νὰ περιληφθῇ ἐντὸς κομποῦ τομίδιου εἰς 80ν ἐπὶ στιλπνοῦ μεμυρωμένου χάρτου δι' ἐλβετιανῶν χαρακτήρων.

Τοῦ συγγράμματός του προτάσσει ὁ Ἕλλην περιηγητὴς δωδεκάσελιδον πρόλογον. Συμβουλευόμεν τὸν ἀναγνώστην πρὶν ἢ ἀρξῇ τῆς ἀναγνώσεως τῶν περιηγήσεων, πρὶν ἢ «ἐμπέσῃ εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦ κόσμου», ὅπως εἰκονικώτατα αὐτὸς οὗτος ἐκφράζεται περὶ τῶν ταξιδιῶν του, νὰ σταματήσῃ τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ προλόγου, ὡς ἐν διπλῷ φακῷ πανοράματος, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ διαυγῶς θέλει ἀντικρύσει ἐξελισσόμενον τὸν χαρακτήρα τοῦ περιηγητοῦ, ὑπὸ τὴν διπλὴν αὐτοῦ ἔοψιν, ὡς ἀνθρώπου καὶ συγγραφέως. Ὁ πρόλογος περιέχει συντομωτάτας τινὰς πληροφορίας περὶ τῆς ὕλης τοῦ πρώτου ἐκδοθέντος τόμου καὶ τοῦ ἀνεκδότου δευτέρου, δοξασίας τινὰς περὶ ὕψους, φιλοσοφικὰς ἀναλύσεις περὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, ρητορικὰ σχήματα, χρησιμεύοντα νὰ προλάβωσι τὸν τυχὸν ἐκπλαγητόμενον ἀναγνώστην ἐκ τῆς ὀρμείας καὶ ἀπεριστρώτου ἐκφράσεως τοῦ ὕψους τοῦ λέγοντος τὴν σκάφην σκάφην, πολλὰς βιογραφικὰς πληροφορίες περὶ ἑαυτοῦ τε καὶ τοῦ συγγενολογίου, χάριν τῶν ἐκ Γαλλίας καὶ Γερμανίας ζητησάντων τὸν βίον του,

ὀργίλα καὶ πικρὰ παράπονα κατὰ τῆς μὴ ὑποστηριξάσης αὐτὸν κυβερνήσεως, ὡς ἐκ τούτου μακρὰς πολιτικὰς σκεψεις περὶ πολιτικῶν ὀλεσθῶν καὶ ἀροτήρων βοῶν καὶ τέλος εὐμενῇ μνημόνευσιν τῆς Πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου, τῇ συνδρομῇ τῆς ὁποίας ἐκδίδει τὸ ἔργον. Οὕτως εἰς τὸν κ. Κυριακὸν θέλομεν ὀφείλει δύο ἀξιομνημόνευτα κατορθώματα: τὴν ἐκδοσιν τῶν Περιηγήσεων τοῦ Ποταγοῦ καὶ τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος εἰς τὸν Γλάδστων· τῶρα ποῖον τῶν δύο τιμᾷ περισσότερο τὴν ἰκανότητα τοῦ κ. Πρωτάνεως, ἢ ὁμιλήσῃ ἢ καθαρῶς ἐθνικῇ, ἢ ἑλληνικῇ ἡμῶν ἀξιοπρέπειαν.

Ὁ Ποταγὸς ὤρμηθη εἰς τὰς περιηγήσεις του οὐχὶ ὡς παράτολμος τις ἐραστὴς κινδύνων καὶ περιπετειῶν, ἀλλ' ἐκ βαθείας φιλοσοφικῆς ἀρχῆς. Ἐπανελθὼν ἱατρός ἐξίσκει τὸ ἐπάγγελμά του ἐν Βυπλίῃ, τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι. Ἀλλ' ἐκεῖ πέρα τὰ πάθη μεταξὺ τῶν συγγενῶν του ἦσαν ἀχρεῖστατα κορυφωμένα. Ἀφ' ἑτέρου ἡ ὅλη πολιτεία διωκεῖτο φατριαστικῶς καὶ κομματικῶς. «Οὐδαμοῦ ὑπῆρχεν ἀρετὴ». Δὲν ἤθελε νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὰ ξένα, καὶ... ἀπέβλεψα, γράφει, εἰς περιηγήσεις ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ἂν ἐξηρχόμην σῶος ἐξ αὐτῶν, νὰ χρησιμεύσω ἠθικῶς ἐν τῇ πατρίδι, ἂν δ' οὐ, εἰς ἐντιμον στάδιον ἤθελον ἀποθάνειν. Δὲν ἐκινδύνεισε πρὸς τέρψιν ἀναγνώστων, ἀλλὰ πρὸς ἐξερευνησὶν τῆς ἀληθείας.

Ὁ Ποταγὸς, καθόσον ἀντελήφθη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν προλεγομένων καὶ κεφαλαίων τινῶν τοῦ τόμου του, δὲν εἶνε ἀριστοτέχνης τοῦ ὕψους, δὲν εἶνε συγγραφεὺς ἐξ ἐπαγγέλματος. Εἰ καὶ ὑπογραμμὸν θέτων τὰ συγγράμματα τῶν ἡμετέρων προγόνων, καὶ ἐγκραυόμενος ὅτι μισεῖ τοὺς ξενισμούς καὶ τοὺς ρωμαντισμούς, δὲν ἡδυνήθη εἰμὴ τύπους τινὰς καὶ φράσεων τινα πλοκὴν νὰ δανεισθῇ ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῆς ἑλληνικῆς, παρέμεινε δὲ κατ' οὐσίαν ἀνώμαλος, τραχὺς, ἄτεχνος ἐν τοῖς πλείστοις. Ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαιτήσωμεν βεβαίως παρ' αὐτοῦ δεινότητα περὶ τὸ ἐρευνᾶν φρασιδία οἷαν καὶ περὶ τὸ ἐρευνᾶν χώρας τέως ἀνεξερευνητάς. Ὅθεν ἂς τὸν συγχωρήσωσιν οἱ καλλιτέχναι τῶν περιόδων, καὶ οἱ εὐφυολόγοι ἂς φεισθῶσιν, ἂν θέλωσι, τῶν λογοπαιγνίων των· ἢ οὕτως ἢ ἄλλως, δὲν θὰ τὸν ταπεινώσωσιν.

Ἄς τῷ συγχωρήσωσιν ἐπίσης οἱ μισοῦντες τὴν πολιτικὴν λίμαν τὸ ἀνακάτωμα αὐτό, τὸ παρατεταμένον πολλάκις, τῶν πολιτικῶν καὶ προσωπικῶν βελῶν του, ἐν συγγράμματι ἀπαιτοῦντι πρὸ παντὸς ἐπιστιμονικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ πνεύματος γαλήνην. Ἄς μὴ μνησικακήσῃ ὁ κ. Ροῖδης διὰ τὴν ἀξιώσιν του αὐτὸς νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, καὶ διότι νομίζει ὅτι περιφρονεῖ τὸν κ. Ροῖδην, ὅταν τὸν ἀποκαλῇ συγγραφέα τῆς Παρίσεως. Ἄς μὴ ἀγανακτήσῃ ὁ κ. Σάθας, διότι τόσο ὑποτιμᾷ τὰς φιλολογικὰς ἐρεῦνας του, καὶ ἂς μὴ θορηβηθῶσιν οἱ παιδαγωγοὶ διὰ τὴν παράδοξον ἰδέαν, ἣν τρέφει περὶ μουσικῆς εἰσαγομένης εἰς τὰ σχολεῖα, ἐξαχρειούσης κατ' αὐτὸν, τὰ ἑλληνικὰ ἤθη!

Ἀδυναμίαι, ἀδυναμίαι ἀνθρώπου μεγαλοφρονούντος διὰ τὴν μέγα ἔργον του, μυωποῦντος πρὸς πολλὰ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἀναστήματός του· ἀδυναμίαι, δικαιούμεναι εἰς θωπίας, ἀπέναντι τόσης ἰσχύος, δικαιουμένης εἰς σεβασμόν.

Ῥονολουλοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὴν Κυριακὴν θὰ ἔχομεν ἐνάσκησιν τοῦ συνταγματικοῦ δι-

καιώματος τοῦ συνέρχεσθαι. Ἐκ τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν, ὁ κ. Κ. Ἱεροκλῆς συγκαλεῖ τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ ἐν τῇ Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος περὶ τὴν 4 μ. μ. ὥραν, ἀπὸ τῆς ἐξέδρας δὲ τῆς Πλατείας θέλει ἀναπτύξει τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ πρόγραμμα. Πιστεύομεν ὅτι θέλει ἔχει πυκνὸν καὶ εὐλαβὲς ἀκροατήριον, ὅχι τοιοῦτο οἷον περιετριγύριζεν ἄλλοτε ἐν τῇ αὐτῇ θέσει τὸν ὀνηλάτην βουλευτὴν Ἀγυῖας κ. Στεφάνιδην. Εἴπομεν εὐλαβὲς, διότι ὁ κ. Ἱεροκλῆς θέλει ἀναλύσει τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα, ἐκεῖνο περὶ τὸ ὁποῖον δέον νὰ πάλῃ παῖσα Μακεδονικὴ καρδιά. Ὅλη ἡ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦσα Μακεδονικὴ νεολαία ἀθρόα θέλει συνέλθει περὶ τὸν ρήτορα. Θὰ ὠθήσῃ πολλοὺς καὶ τὸ αἶσθημα τῆς περιεργείας ὁποῖος ρήτωρ δύναται νὰ μορφωθῇ ὁ κ. Ἱεροκλῆς, ὅστις ἔχει ἐν ἑαυτῷ πολὺ βάθος Ἱρλανδοῦ ρήτορος τῶν συλλαλητηρίων.

Ἡ ἐπίσημος ἀντιπολιτεύσεις διηρέθη κατὰ κράτος ἐν τῇ προσεχεῖ βουλευτικῇ ἐκλογῇ. Ἐξ αὐτῆς ὁ μὲν κ. Ράλλης μετὰ τῶν κυρίων Καλλιφρονάδων ὑποστηρίζουν τὸν κ. Α. Σκουζέ, ὅστις θὰ ἐξέλθῃ μὲ πρόγραμμα ἰδικό του ἀντιπολιτευόμενον· ὁ δὲ κ. Α. Ζυγομαλάς, ὁ ἐπιστήθιος τοῦ κ. Δεληγιάννη, ὑποστηρίζει τὸν κ. Ρόκον Χοῖδ' ἄν' οἰώμενος καὶ αὐτὸς καλὸς διὰ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, διότι πᾶς τοιοῦτος πρέπει πρὶν ἔλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν νὰ κάμνῃ ὀλίγον καὶ τὸν δημοκρατικόν. Μένει λοιπὸν ὡς μόνος ὑποψήφιος τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ ψηφίσουν οἱ ἐλεύθεροι πολῖται, οἱ μὴ ἀνήκοντες οὔτε εἰς τὸν ἓνα κλάδον, οὔτε εἰς τὸν ἄλλον κλάδον τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὁ συνάδελφός μας κ. Κωνστ. Ἱεροκλῆς, ὅστις καὶ ἐφημερίδα ἰδίαν θὰ ἐκδώσῃ διὰ τὰς ἐκλογάς, ὅπως ἔχῃ ὑπὸ τὴν διάθεσίν του πλῆρες ὄργανον δημοσιεύσεως τῶν ἰδεῶν του.

Ἄλλο πάλιν αὐτό! Ὁ Διδασκαλικὸς Σχολογὸς ἐπέδωκε, λέγει, ἀναφοράν εἰς τὸν ὑπουργὸν κ. Βουλπιώτην ζητῶν αὐξήσιν τῶν μισθῶν τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν ἐλληνοδιδασκάλων. Ὁμολογοῦμεν ὅτι τὸ διάδημα τοῦ Συλλόγου ἐνεποίησεν ἡμῖν τὴν χειρίστην ἐντύπωσιν. Περὶ τῶν ἐλληνοδιδασκάλων ἴσως ὑπάρχει εὐλογος ἀφορμή· ἀλλὰ προκειμένου περὶ τῶν καθηγητῶν; Καὶ εἶναι ὀλίγαι αἱ 225 δραχ. τὰς ὁποίας λαμβάνουν καὶ ἡ μετὰ εἰκοσαετιᾶν πλήρης σύνταξις, ὡς νὰ κατέθεσαν ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν κεφάλαιον; Πόσας δὲ ὥρας νομίζετε ὅτι διδάσκουν εἰς τὰ γυμνάσια; Τρεῖς ἢ τέσσαρες; ὥρας τὸ πολὺ. Καὶ χρησιμοποιοῦσι τὰς λοιπὰς ὥρας τρέχοντες ὡς ἀπὸ ρυτῆρος κάθε ὥρα εἰς τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια καὶ τὰς οἰκιακὰς παραδόσεις, μὴ ἐπιτρέποντες εἰς ἑαυτοὺς οὔτε μιᾶς ὥρας ἀνάπαυσιν διὰ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ μελετήσουν καὶ διὰ τῆς μελέτης νὰ εὐρύνουν τὸν κύκλον τῶν κυλινδωγραμμάτων τὰ ὅποια ἐν στενότητι ἐγκεφάλου καὶ στείρωτητι τύπων ἔμαθον ὡς κέρδος βιωτικόν, καὶ ὅχι ὡς γράμματα, ὅπως τὰ ἐννοοῦν οἱ ἀρχαῖοι οὔτε ὡς ἐπιστήμην, ὅπως οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ὡς τέχνην βιοποριστικὴν. Καὶ τότε τί νὰ ποῦν οἱ δικασταὶ καὶ οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους οἱ μὲ τὸν αὐτὸν μισθὸν νυχθημερὸν ἐνίοτε ἐργαζόμενοι;

Ἐπειτα ὁμολογοῦμεν ὅτι παρὰ τῶν διδασκάλων ἐπεριμέναμεν ὅτι τὸσον ὀλίγῳ δὲν θὰ ὑπέγραφον τὸ συμβόλαιον τοῦ ὕλισμου καὶ τῆς εὐπαθείας, ὅπερ ἐξ ἀλληλεγγύου συντάσσει ἡ κοινωνία μας, ἀλλὰ θὰ ἐξεχωρίζοντο διὰ κάμποσον καιρὸν, συγκαταρούμενοι εἰς πνευματικωτέρας κᾶπως σφαίρας, ἀλλὰ τώρα ποῦ ἐξέσπασε καὶ εἰς αὐτοὺς τὸ μόλυσμα, ἀναγκαζόμεθα νὰ εἰπωμὲν εἰς τὰ ἐννέα δέκατα ἐξ αὐ-

τῶν ὅτι πρὶν ζητήσουν αὐξήσιν τοῦ μισθοῦ, νὰ πᾶν νὰ μάθουν προηγουμένως γράμματα. Μόνον περὶ τῶν δημοδιδασκάλων ἐνδιαφερόμεθα καὶ ἐννοοῦμεν οἱ ἀπὸ τῶν Διδασκάλων ἀποφοιτῶντες νὰ πληρῶννται πλουσιοπάροχα.

Πάλιν συγχαίρομεν τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα» ἥτις πρὸ ἐνὸς ἀκόμῃ μηνὸς διεμαρτύρετο ὅτι χάνει χρήματα διότι δὲν δημοσιεύει διατριβὰς ὑβριστικὰς, καὶ ὅμως φαίνεται ὅτι ποιεῖται ἐξαίρεσιν ὅταν πρόκειται περὶ συναδέλφων τῆς. Οὕτω πάλιν πρῶτῃ αὐτῇ ἔσπευσε νὰ ὑβρίσῃ τὸν συνάδελφόν τῆς Κ. Ἱεροκλῆν, συνοδεύσασα ἀπλῶς τὴν διατριβὴν μὲ τὴν γελοῖαν ὑποσημείωσιν ὅτι δὲν λαμβάνει εὐθύνην!! Ὡς ἔλθῃ πάλιν ἡμέρα καὶ θὰ φωνάξῃ ὅτι δὲν τιμᾶται ἡ δημοσιογραφία ἐδῶ καὶ πρὸ πάντων δὲν κερδίζει ἀρετὰ!

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἤρχισε νὰ καταγίνεται καὶ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἐπαιτείας, ἐννοεῖται ὅπως μπορεῖ νὰ καταγίνῃ ἡ ἑλλην ἀστυνομία. Ἀπαγορεύεται δηλαδὴ ἡ ἐπαιτεία κάμποσες μέραις, μαζεύονται μερικοὶ καραβοτσικισμένοι, ἔπειτα ἡ αὐστηρότης χαλαροῦται καὶ οἱ παντοειδεῖς, παντοθενεῖς καὶ παντοῖοχρωμοὶ ἐπαῖται χύνονται πάλιν εἰς τοὺς δρόμους. Ἰδίως δὲν ὑποφέρομεν νὰ βλέπωμεν ἐκεῖνας τὰς ἐκ Συρίας μαγίσσας, αἰτινες πολὺ καλὰ μπορούσαν νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστάσια. Νὰ ταῖς θέτουν τὸ δίλημμα: ἢ ἐξορία ἢ ἐργασία! Μὲ τὸ ζητηνῶνμάς τε αὐτὸ κόντεψε νὰ τὰ ξεφτίσῃ εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Ἀστυνομίας ἓνας γεροεπαίτης, τὸν ὁποῖον ἐκράτησαν τέσσαρας ἡμέρας σχεδὸν νῆστιν. Ὅλα μας ἄγρια, ἄθλια, πανάθλια!

Δριμύτατα παράπονα, κ. Δαμιανέ, ἔχομεν παρὰ τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἀναποκριτοῦ μας καθ' ἐνὸς ὑπαλλήλου τῆς ἑλληνικῆς ἀποθήκης. Ἀρκεῖ τὸ στενωχῶρον τοῦ τελωνείου καὶ τόσα ἄλλα. Τοῦλάχιστον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λείψῃ ἡ κτηνωδία τῶν ὑπαλλήλων; μὲ συμπάθειο μάλιστα! Διὰ τὴν τόση δυσκολία, ἡ τόση πίεσις περὶ τῆς καὶ καλὰ καὶ σώνει ὑπὸ ἀχθοφόρων τοῦ τελωνείου παραλαβῆς ἐνὸς σακκιδίου δύο ὀκτάδων βάρους καὶ ὅχι παρ' ἄλλου ἀχθοφόρου, ἀφοῦ οἱ τοῦ τελωνείου εἶχον πόσταν ἄλλων ἐμπορευμάτων μέχρις ἐσπέρας; Αὐτὰ πλέον λέγονται «δικαιώματα ἀποθηκαρίου» ἡγοῦν κολόκουρο, καὶ κολόκουρο θὰ πῇ ἀναίδεια, διὰ τὰ ὅποια κακὰ τὴν ἔχετε μετὰ τοῦ «Τοροῦ» καὶ συνετισθῆτε, ἡγίκε γὰρ ἡ ἐπανάληψις τῶν «Τελωνειακῶν ἄθλων» του.

Φοβερὸν, ὅσω καὶ σκοτεινὸν κακούργημα ἀναφέρει ἡ Κωνσταντινουπολίτις «Αὐγὴ», ἀνακαλυφθὲν ἐν τινι ἐκείσε οἰκίᾳ. Ἐν τῇ οἰκίᾳ κατῴκει ἀρμενικὴ οἰκογένεια, ἀποτελουμένη ἐκ δύο ἀδελφῶν, ραπτριῶν τὸ ἐπάγγελμα, ὑπόπτου ὅμως διαγωγῆς, καὶ ἀδελφοῦ μόλις δεκατετραετοῦς. Πρὸ ἐβδομάδος ἡ ἐτέρα τῶν ἀδελφῶν εἶχε γίνει ἀρραβος, οὐδεὶς ἐγνώριζε τί ἀπέγινε καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφός, ἀφοῦ καθ' ἐσπέραν ἐπὶ ματαίῳ ἔκρουε τὴν θύραν, μετέβαιναν εἰς τὸν οἶκον συγγενοῦς ἵνα κατακληθῇ. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς σάρας ἡμερῶν οἱ γείτονες παρεπονούντο ἐπὶ τῇ ἐπικρατούσῃ ἐν τῇ συνοικίᾳ ἀφορήτῳ δυσωδίᾳ, ἥτις ἐξήρχετο ἐκ τῆς οἰκίας· μὴ βλέποντες δὲ ἀπὸ ἡμερῶν καὶ φῶς ἐν αὐτῇ, ἀπεφάσισαν νὰ εἰσχωρήσωσιν ἐντὸς τῆς οἰκίας. Τὴν εἶρον κενὴν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἀνατετραμμένα. Ἡ ἀφόρητος δυσωδία ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ἀποπάτου. Εἰσέρχονται ἐν αὐτῷ, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα

ἐμπρός των παρίσταται : Τὸ πτώμα τῆς ἐτέρας τῶν ἀδελφῶν κατέκειτο ἐκτάδην ἐν προκεχωρηκυῖα ἀποσυνθέσει καὶ σήψει. Ἐξετασθέντος τοῦ σώματος, ἐξηκριβώθη ὅτι οὐδὲ μίαν μὲν ἔφερε πληγὴν, ἀλλὰ μόνον ἔχνη στραγγαλισμοῦ. Τοὺς βραχίονας τοῦ πτώματος εἶχον καταφάγει εἰς πολλὰ μέρη οἱ ποντικοί. Διάφοροι ὑπάρχουσι διαδόσεις περὶ τοῦ μυστηριώδους ἐγκλήματος, αἱ πλεῖστοι δὲ ἀποδίδουσιν αὐτὸ εἰς τὸν ἔρωτα καὶ εἰς αἷτια ζηλοτυπίας. Συνελήφθη ὁ ἐραστὴς τῆς ἐξαφανισθείσης ἀδελφῆς τοῦ θύματος· σοβαρὰ δὲ ὑπόνοια ὑπάρχει κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Ἐὰν ἡ «Ἐφημερίς» ἀγνοῇ ἂν λείπῃ ἐν Νιγρίτῃ εἰς τῶν διδασκάλων αὐτῆς, ἡμεῖς γινώσκομεν ἀκριβέστατα ὅτι μέχρι τῆς 20 λήγοντος ἔλειπεν οὐχὶ ἀπλῶς εἰς τῶν διδασκάλων, ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῶν σχολῶν Νιγρίτης, ἥτοι ἔλειπεν ἡ καλὴ τοῦ διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ. Ἀληθῶς εἰς τοῦτο δὲν πταίουσιν αἱ βοήθειαι, πλάσματα ἄψυχα, ἀλλ' οἱ βοηθοῦντες, ὅπερ ἐλησμόνησεν ἡ ἀγαθὴ «Ἐφημερίς».

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Γυθείου :

Μόλις διεδόθη ἐνταῦθα ὅτι ὁ Σχολάρχης κ. Γεώργιος Σκουριώτης, καὶ ὡς διδάσκαλος καὶ ὡς ἄνθρωπος τελείως ἐκπληρῶν τὸν προορισμὸν του, μετατίθεται, ἅπασα ἡ πόλις ἐταράχθη, δι' ἐπανειλημμένων δὲ τηλεγραφημάτων ἐκ μέρους τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ πολλῶν πολιτῶν παρεκλήθη ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς παιδείας ὅπως ἀνακαλέσῃ τὴν μετὰθεσιν ταύτην ἥτις ὡς ἐπαρχιακὸν δυστύχημα δικαίως χαρακτηρίζεται. Δὲν δυνάμεθα ἢ νῆ συγχαρῶμεν τὸν κ. Σκουριώτην, ὅστις διὰ τῆς ἰκανότητος καὶ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς του κατῴρωσε νὰ προσελκύσῃ τοσοῦτω τὴν ὑπόληψιν καὶ ἀγάπην τῶν Γυθειῶτων, ὥστε νὰ θεωρῶσιν

οὗτοι δυστύχημα τὴν ἀπὸ τοῦ Σχολαρχείου των ἀπομάκρυνσίν του.

Ἦλθε καὶ ἀπῆλθεν ὁ νέος δήμαρχος Βονίτσης κ. Σακελλαρόπουλος ἱατρός, ὁ ἐθνικώτατος ἀνὴρ, ἐργασθεὶς ἄλλοτε ἐν Μακεδονίᾳ ὡς δέκα ὁμοῦ πρόξενοι, καὶ τώρα δημοτικώτατος εἰς τὸν τόπον του, προσκληθεὶς νὰ δεχθῇ τὴν ὑποψηφιότητα δημάρχου, ἐκ τῶν ὀλίγων μεταρρυθμιστῶν οὓς ἔχομεν, ἀποφασισμένους νὰ διαχύσῃ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτήρος του καὶ τὰ φῶτα τοῦ πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἀγκηπτόν του δῆμον.

Οἱ ἱατροὶ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ὡς φαίνεται, δὲν ἀγαποῦν ἐπισήμως νὰ δεικνύονται ὡς τοιοῦτοι· τὰν ἀπαλιν δὲ οἱ ἐν Τουρκίᾳ φαρμακοποιοὶ πάσχουσιν ὑπὸ γαλονομανίας. Συμπεραίνομεν ταῦτα ἐκ τῆς διαβιβασθείσης διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Τουρκίας ἀπαγορεύον εἰς τοὺς στρατιωτικὸν ἱατροὺς νὰ φέρωσι πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, εἰς δὲ τοὺς φαρμακοποιούς νὰ φέρωσιν ἀξιωματικοῦ στολὴν, ἂν δὲν εἶνε στρατιωτικοί.

Ἐν Σμύρνῃ νεᾶνις ἐγένετο θῦμα τοῦ πυρός, ἀναφλεγέντος τοῦ πετρελαίου λυχνίας, τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ σβύσῃ ἄνωθεν. Τὸ πῦρ ἐξεχύθη κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς νέας· εἰς τὰς γοεράς κραυγὰς τῆς νέας προσέδραμε γείτων τις ὅστις ὅμως οὐδὲν κατῴρωσε, εἰμὴ νὰ καύσῃ τὰς ἰδίας χεῖρας. Ἡ νέα κατεκάρη ὡς λαμπὰς ὑπὸ τοῦ πυρός, καὶ παρέδωκε τὴν τελευταίαν πνοὴν ἐν ἀγωνίᾳ τραγικῇ καὶ ἀπεριγράφτῃ.

Καὶ ἄλλης ἐφημερίδος Δικαστικῆς «Τὸ Μέλλον» ἀγγέλ-

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 380)

Ἐπαιξε καὶ ἦτο τρομερὰ τυχερός. Ἐφαίνετο ὅτι εἰσῆλθεν ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ἀληθὴς κατακτητής.

Καὶ κάθε πρωτὶ, φορτωμένος μὲ τὰ λάφυρα τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἐπέστρεφε εἰς τὴν οἰκίαν του, μὲ μέτωπον ὡς ἐν σιδηρῷ κύκλῳ περιεσφιγμένον, πελιδνός, καὶ ἔχων γεῦσιν κόνεως εἰς τὰ χεῖλη. Ἐκοιμᾶτο μόλις ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα, ἢ σκοτεινὴ καὶ μελαγχολικὴ ἡμέρα τῶν ρωσικῶν χειμῶνων, ἥτις ὁμοιάζει τὸσον πρὸς ὁμίχλην. Καὶ ἐκοιμᾶτο καταβεβλη-

μένος μέχρι τοῦ δειλινοῦ. Κατὰ τὰς τέσσαρας ἐσηκώνετο καὶ ἡ ἡμέρα του ἤρχιζε τὴν ὥραν καθ' ἣν ἦναπτον τὸ ἀερίφως. Εἶχε διευθετήσῃ τὴν ζῶν του ἀντιστρόφως πρὸς τὴν τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἐζῶσε ἁνάποδα... Ἦτο νυκτερινὴ πεταλούδα. Ἡ φυσιογνωμία του εὐμειδής καὶ λεπτοφυής, ὅταν ἐξῆλθε τῆς οἰκογενείας του, ἦτο τώρα σοβαρὰ καὶ ἀπεσκληρυμμένη. Τὰ χαρακτηριστικὰ ἂν καὶ χονδρὰ διετήρουν ἀκόμη τὴν ὡραιότητά των, ἀλλὰ τὸ θέλητρον τῆς νεότητος, τὸ ἄνθος αὐτὸ τῶν δροσερῶν καὶ ἀναπαυμένων προσώπων, εἶχεν ἐξαλειφθῇ ἀπ' αὐτῶν. Ἐφερε τὴν προσωπίδα τοῦ φιληδόνου. Ἡ καστανὴ κόμη του, ἐλαφρῶς σγουρά, ἤρχισε νὰ γίνηται ἀραιότερα περὶ τοὺς κροτάφους. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀορίστου κυανοῦ χρώματος, εἶχον ἀμαυρωθῇ καὶ γίνει βαθυλοί. Ἡ λυσσαλέα ζωὴ τὴν ὁποίαν διῆγεν ἄφινεν ἐπ' αὐτοῦ ἔχνη ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καταφανέστερα.

Ἡ θεία του θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ τὸν γνωρίσῃ. Δὲν ἦτο πλέον ὁ συνεσταλμένος νέος μὲ τὴν γλυκεῖα φωνή, ὅστις ἐπέρνα τῆς βραδυαῖς του τόσον ἡσύχως μεταξὺ τῆς μαρκησίας καὶ τῆς Κλαίρης ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ σιωπηρᾷ αἰθούσῃ τοῦ γηραιοῦ μεγάρου. Ἡ δεσποινὶς Μπωλιέ, εὐτολμος καὶ ἀποφασιστικὴ, μὲ ἀνδρικὸν σχεδὸν χαρακτῆρα του ἔλεγε τότε γελῶσα : Δεσποινὶς Γάστων. Δὲν τοῦ ἔμεινε πλέον τίποτε ἐξ ἐκείνης τῆς χαριτωμένης ἀπαλότητος, ἡ ὁποία τοῦ ἐδίδε τόσον ὁμοιότητα πρὸς κόρην. Ἦτο ἀνὴρ πλέον καὶ ἀνὴρ ἐκ τῶν ἐπικινδυνωτέρων. Εἶχεν ἀνακαλύψει ἐν ἑαυτῷ

λεται ἡ ἐκδοσις, πρὸς καταχώρησιν τῶν πράξεων πλειστηριασμοῦ κλπ.

— Ἐξετέθη εἰς τελειωτικὴν δημοπρασίαν ἡ συντήρησις τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Ἑθν. ὁδοῦ ἐνεργηθησομένην τὴν 11ην ὁδρίου. Ὅμοιος καὶ ἡ τῆς Κηφισίας ἐνεργηθησομένην τὴν αὐτήν.

— Ἀναχωρεῖ εἰς Νέα Λιόσα ὁ ἔφορος ἀρχαιοτήτων κ. Χρήστος Τσουντας, ξενοδόχου τινος ἐκεῖ ὑποδείξαντος ἀρχαία.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἰθάκης ὁ βουλευτὴς κ. Στάϊκος, ἐκ τῶν εὐμαθεστέρων στρατιωτικῶν μας καὶ τῶν ἐπιθετικωτέρων ρητόρων τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

— Ὁ ἀπολεσθεὶς φοιτητὴς τοῦ Διδασκαλείου ἀνευρέθη· εἶνε φουστανελλᾶς, τσαρουχᾶς, βλαχοκαλτισοφόρος· τοῦ ἐσφύριξε νὰ φύγῃ εἰς Λαμίαν· ἔφυγε χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ξενοδόχον. Εἰσαγγελία καὶ ἀνάκρισις εἰς κίνησιν· ἕως οὗτου ἦλθε καὶ ἀνέπνευσεν ὁ καυμένος ὁ ξενοδόχος, ὅστις εἶχε φοβερὸ καρδιοχτύπι.

— Τὴν νύκτα τῆς 25—26 λήγοντος μηνὸς ἐν Καρύστῳ ὁ Σταμ. Μπιτζίκος μετ' ἄλλων ἀγνώστων διέορηξε τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης τοῦ Χατζηνικολῆ καὶ εἰσῆλθεν πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν ἐν αὐτῇ πραγμάτων. Ἐννοηθέντες ὑπὸ τῶν ἐνοικούντων οἱ μὲν ἀγνώστοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ὁ δὲ ἀνωτέρω Μπιτζίκος ἐπετέθη καὶ ἐτραυμάτισε δι' ἐγγχειριδίου τὴν σύζυγον καὶ κόρην τοῦ ἰδιοκτήτου Χατζηνικολῆ. Ὁ δράστης συνελήφθη.

— Ἐν Λεβαδείᾳ τὴν 27 φθίνοντος μηνὸς ἀπετεφρώθη ἐργαστήριον ἀνῆκον εἰς τὸν δῆμον Λεβαδείας· τὸ πῦρ φαίνεται ὅτι ἐτέθη ὑπὸ κακοβούλου χειρός.

— Προχθὲς ἐλευθεροκοινώνησαν ἐκ τοῦ Λοιμοκαθαρηθρίου τοῦ ἁγίου Γεωργίου 33 ἄτομα, ἐπιβαίνοντα τῆς ἐκ Μελίτης

προσερχομένης Ἀργολίδος, ἅτινα ὑπέστησαν πενθήμερον ἐπιτηρητικὴν καθάρσιν.

— Τὴν Κυνοῦριαν λυμένουσιν οἱ φυγόμενοι Καβουρέοι, οἵτινες ὀπλισμένοι δι' ὀπλῶν **Γκρά** διαπράττουσι πᾶν ἔγκλημα, ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ ὄρματα τῆς χωροφυλακῆς.

ΤΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κωνσταντινούπολις, 28 Σεπτεμβρίου

Ἡ Πύλη, καὶ οὕτω λέγοντες ἐννοοῦμεν μᾶλλον τοὺς ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ μάλιστα τὸν Σουλτάνον, καθότι ἐνταῦθα συμβαίνει τὸ ἐναντίον εἰς ἅπαντα τὰ ἄλλα κράτη, ὁ βασιλεὺς κυβερνᾷ καὶ βασιλεύει καὶ ἡ κυβέρνησις βασιλεύει καὶ δὲν κυβερνᾷ, ἡ Πύλη κατώρθωσε ν' ἀπομακρύνῃ ἐν γὰρ τῷ παρόντι τὴν ἀπειλήσαν αὐτὴν θύελλαν ἐκ τῆς ἐλευσεως ἐνταῦθα τοῦ κόμητος Δούφφερν μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις του. Ὑπεσχέθη, ἔδωκε μὲν ἑλπίαν, δηλ. τὴν διαταγὴν εἰς τὸν Μουσοῦρον νὰ υπογράψῃ τὴν περὶ τοῦ Δουνάβεως Λονδίνειον συνθήκην, καὶ ἐπῆρε ἕνα τουλοῦμι λάδι, καὶ οὕτω τὰ πάντα καὶ πάλιν μέλι καὶ γάλα καὶ οἱ ἄγγλοι φίλοι καὶ σύμμαχοι. Διὰ τὰ ἡμᾶτια δὲ ἀποστέλλει καὶ ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου ὅπως περιελθόντες τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν ἐπιθεωρήσωσι τὰ διάφορα δικαστήρια καὶ ἀκούσωσι τὰ δίκαια παράπονα τῶν κατοίκων. Ἰδοὺ ἡ κατάστασις μας. Ὁ Σαῖτ, ὡς εἶπον ἐν τῇ ἡγουμένῃ μου, ἀποστρέφεται τὰς μεταρρυθμίσεις, ἔμεινε καὶ πάλιν Μ. Βεζύρης κατορθώσας νὰ πείσῃ τοὺς ἐν τοῖς ἀνακτόροις εἰς τὰς ἰδέας του. Ὁ Δούφφερν λοιπὸν δύναται ν' ἀναμένῃ καὶ νὰ λέγῃ ὅταν θέλῃ ν' ἀποφύγῃ ὀχληρὸν τινα ὅτι θέλει πρά-

θησαυροῦ, σκεπτικισμοῦ. Δὲν ἐπίστευεν εἰς τίποτε καὶ ὑπεράνω παντὸς ἄλλου ἔθετε τὴν ἡδονὴν. Τὸ πατρικὸν αἷμα καταπραῦνθὲν ἐν αὐτῷ διὰ τῶν ἀπλῶν ἡδονῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ἤρχισε ν' ἀναβράζῃ. Καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Βλιγνὺ ἡ τόσον φιλήδονος καὶ θερμὴ, ἥτις, ἀπὸ Ἑρρίκου τοῦ Γ', εἶχε δώσει εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας, τοὺς τρυφηλοτέρους αὐλικούς, τοὺς τολμηροτέρους τῶν πανούργων, καὶ τοὺς ἀκολαστοτέρους διεφθαρμένους, εἶχεν ἐν αὐτῷ ἀντιπρόσωπον, ὅστις ἐτίμα τοὺς προγόνους.

Ἐν τῷ εὐθραύστῳ ἐκείνῳ νεανικῷ σώματι ὑπῆρχε δύναμις γίγαντος. Τοιοῦτοι ἦσαν ἄλλοτε οἱ ἄρχοντες ἐκεῖνοι, οἵτινες μαλθακοὶ μέχρι χαυνώσεως. κατὰφορτοὶ μύρων, ἐταξείδευον ἐν φορείοις διὰ ν' ἀποφύγῃσι τὸν κόπον τῆς ἵππασίας, καὶ οἱ ὅποιοι κατὰ τὰς μάχας ἀνεμιγνύοντο ὡς ματιώδεις μετὰ τοῦ πλήθους φέροντες ἐπὶ τοῦ σώματός των ἑκατὸν λίτρας σιδήρου, καὶ ἐκτελοῦντες ἥρωικὰ ἀνδραγαθήματα. Ὁ Γάστων βέβαια δὲν θὰ ἐπήγαινε πεζὸς δι' ὠφέλιμόν τινα σκοπὸν οὔτε εἰς ἀπόστασιν μιᾶς λεύγης, ἀλλ' ἦτο ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ κυνηγᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ νὰ διαξιφίζεται μὲ τὸ σπαθὶ ἀνὰ χεῖρας ἐπὶ ὥρας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κουράσῃ καὶ τοὺς πλέον ἀκαμάτους.

Ἀλλ' ἐν ὅλῃ του τῇ δυνάμει παρουσιάζετο ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ. Ἐκεῖ ἐφαίνετο ὅτι διὰ τῆς θελήσεώς του ἐβίαζε τὴν τύχην. Καὶ ἐκέρδιζε δι' ἀνηκούστου ἐπιμονῆς. Ὄταν ὁ μάγκος ἦτο ἐν τῷ τελειοῦσθαι καὶ τὸν ἀνελάμβανεν αὐτὸς,

ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀνεξάντλητος. Ἡ τύχη ἐπὶ δύο ἔτη τὸν μετεχειρίσθη ὡς ἀληθὲς χαϊδευμένο παιδί. Δὲν τὸν ὠνόμαζον ἤ: ὁ εὐτυχὴς Γάστων. Ἐὰν ἡ γνωστὴ του τιμιότης δὲν τὸν προσφύλαττε ἀπὸ τὰς κακὰς σκέψεις ἢ μπορούσε κάνεις νὰ τὸν ὑποπτεύσῃ.

Τὰ λείψανα τῆς κληρονομίας του, αὐξανόμενα τακτικῶς ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὸν ἔφεραν εἰς θέσιν νὰ ζῇ λαμπρά. Εἶχε λαμπροὺς ἵππους, θαυμάσιον μέγαρον, καὶ ὅλας τὰς πολυτελεῖς ἀναπαύσεις, τὰς ἀπαρατήτους εἰς ἀνὴρωπον τόσῳ ἀπολαυστικόν, ὡς ἦτο αὐτός.

Ὅταν ἤρχετο ἐν τῇ Δέσχη τῆς ἀριστοκρατίας ἡ παρτίδα ἐλάμβανεν ἄλλην ὄψιν. Ἡνύουν ἀμέσως ὅτι μεγάλα ποσὰ θὰ ἐπιπτον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Δὲν περιορίζετο εἰς τὸν βακκαρά καὶ τὸν λανσκενέ. Ἐπαιζεν εὐχαρίστως μία παρτίδα πικέτου. Εἰς αὐτὸν ὁ γέρον Ναρισκὶν, τεσσαρακοντάκις ἑκατομμυριοῦχος, εἶπε τὴν ὥραίαν αὐτὴν ἀπάντησιν. Ἐπειδὴ ὁ Γάστων τοῦ ἐκέρδιζε τρεῖς χιλιάδας λουδοβίκεια, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι λέγων· «Φεύγω καλλίτερα· ἐὰν ἐξηκολούθουν θὰ ἔχανα χρήματα!»

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τῆς Ὀπερας ἡ τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου, ἡ καὶ ὅταν ἐξήρχετο ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὅπου εἶχε περάσει τὸ βράδυ του, ἀνέβαινεν εἰς ἑλκυθρόν τι καὶ περιήρχετο τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Τυλιγμένος ζετὰ μὲ τὰ γουναρικά του, ἤρθεκετο νὰ αἰσθάνεται τὸν παγερὸν τῆς νυκτὸς ἄνεμον ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Καὶ κατὰ τὰς